Indbydelse til Guds Rige.

„Gak ud paa Veiene og ved Gjerderne, og nød dem at gaae ind, paa det mit Huus kan vorde fuldt." Luc. 14, 23.

„Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde **et evigt Evangelium** at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, som sagde med høi Røst: frygter Gud og giver ham Ære, **thi hans Doms Time er kommen;** og tilbeder den, som haver gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder." Joh. Aab. 14, 6. 7.

„Men i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud **opreise et Rige**, som ikke skal fordærves evindelig, og dette Rige skal ikke overlades til et andet Folk; det skal knuse og gjøre Ende paa alle disse Riger, men **det skal bestaae evindelig.**" Dan. 21, 44.

„Og dette **Riges Evangelium** skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle; og da skal Enden komme." Matth. 24, 14.

„Gaaer ud i al Verden og prædiker **Evangelium** for al Skabningen: **Hvo, som troer** og **bliver døbt**, skal blive salig; men **hvo, som ikke troer**, skal blive fordømt." Marc. 16, 15. 16.

Kjære Læser! hvem Du end er, som dette Blad falder i Hænderne paa, tillad mig et Spørgsmaal: Har Du nogensinde med Alvor overveiet hvad Guds Rige er, og hvad Jesus sagde: *Søg først Guds Rige og dets Retfærdighed?* Dersom Du ikke har, saa gjør det, og giv Dig ikke tilfreds, førend Du har fundet det; og naar Du har fundet det, og er vis paa, at Du ei er bedraget, adlyd da selv dets Love og gjør dets herlige Egenskaber bekjendt for Alle, Du kommer i Berørelse med; og om Du bliver trofast indtil Enden, vil Du i al Evighed nyde dets Velsignelser.

Guds Rige er ikke af denne Verden; thi det ligner ikke denne Verdens Riger, som ere fulde af Ugudelighed, Uenighed og Forvirring; heller ikke er det grundlagt ved Menneskepaafund, eller ved Vold og Magt; men det er af himmelsk Oprindelse, organiseret formedelst Aabenbarelse fra dets Konge, Jesus Christus, og kaldes ogsaa Himmeriges Rige, og dets Frugter ere *Retfærdighed, Fred og Glæde i den Hellig Aand.*

Ingen kan nyde disse Velsignelser, uden at han kommer ind i Riget, og Ingen kan komme ind deri, uden at han først lærer at kjende Rigets Lov og adlyder den. Denne Lov er: *„At fortryde sine Synder og omvende sig fra dem formedelst Troen paa Gud og Forsoningen ved Jesum Christum, lade sig døbe i hans Navn til Syndernes Forladelse, modtage Hænders Paalæggelse til Annammelse af den Hellig Aand, og opstaae at vandre for Herren i et nyt og helligt Levnet.* Matth. 28, 18—20. Marc. 16, 15—18. Ap. Gj. 2, 38—47. Rom. 6, 4. Disse ere de første Grundsætninger af Rigets Evangelium, Begyndelseslæren i Christo, eller Indlemmelseslovens Bud. Kjære Læser! overvei, om Du har hørt og adlydt den Grundlov, thi ellers er Du ikke i Guds Rige, og dersom Du ønsker at komme derind, maa Du adlyde den. Siig nu ikke, at jeg fordømmer Dig, fordi jeg siger Sandheden. Jesus har selv sagt: *„Uden*

Nogen bliver født paa ny, **kan han ikke see Guds Rige;** og uden Nogen bliver født af Vand og Aand, **kan han ikke indkomme i Guds Rige.** Joh. 3, 3—5. Alene den, som paa den Maade Guds Ord lærer, og formedelst den Fuldmagt, som Gud giver, bliver optagen i hans Kirke og Rige, og som „ved Bestandighed i al god Gjerning søger Ære og Hæder og Uforkrænkelighed, skal faae et evigt Liv; men den, som er gjenstridig og ikke lyder Sandheden, men adlyder Uretfærdighed, skal vorde Ugunst og Vrede." Rom. 2, 7—10.

Siig ikke: „Det er umuligt at opfylde hvad Gud fordrer, eller for vanskeligt at vænne sig af med gamle Syndevaner;" prøv derpaa, og Du skal erfare, at det med Guds Hjælp er muligt. Jesus siger: „Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger." Joh. 14, 15.

„Kommer hid til mig Alle, som ere besværede! og jeg vil give Eder Hvile. Tager mit Aag paa Eder og lærer af mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet; saa skulle I finde Hvile for Eders Sjæle; thi mit Aag er gavnligt og min Byrde er let." Matth. 11, 28—30.

Jesus fremstillede sig selv som et Exempel, værdt at efterfølge. Han var sin Fader lydig i alle Ting, derfor erkjendte Gud ham som „sin elskelige Søn, i hvilken han havde Behagelighed." Matth. 3, 17.

Gud vil ogsaa erkjende som sine elskelige Børn alle dem, som følge Jesu Exempel i Underdanighed og Lydighed mod den himmelske Faders Bud og Befalinger, idet de tage Korset op og blive trofaste Disciple. Herren fordrer, at vi skulle vælge det Gode og forkaste det Onde; thi han hader alle Mørkets Gjerninger, der fjerne os fra ham, saasom Hoer, Skørlevnet, Ureenhed, Uteerlighed, Afgudsdyrkelse, Troldom, Fjendskab, Kiv, Nid, Vrede, Trætte, Tvedragt, Partier, Avind, Mord, Drukkenskab, Fraadseri og deslige; de, som gjøre Saadant, skulle ikke arve Guds Rige; „derimod vil han, at vi skulle beslitte os paa Lysets Gjerninger, som ere gjorte ved den Hellig Aand, hvilken han giver dem, som adlyde hans Evangelium, hvilket gjenforener os i Samfund med ham, og skjenker os Aandens Frugter, som ere Kjærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed, Sagtmodighed„ Afholdenhed og Alt, hvad der hører til Retfærdighed og Sandhed." Galat. 5. Ephes. 5.

Forsøm derfor ikke den Naadens Tid, Herren har forundt Dig, men opsøg de Sidste Dages Hellige, som Verden kalder Mormoner, ligesom de Hellige i Jesu Dage kaldtes Nazaræer. De kunne give Dig videre Oplysninger om Rigets Evangelium, og hvad Herren har aabenbaret i disse Dage. Lad Dig ikke afholde eller skræmme fra at søge de Helliges Forsamlinger, fordi Du hører, at man taler allehaande Ondt om dem, og udspreder løgnagtige Rygter om dem, eller at de hades, forhaanes og forfølges. Dersom Du læser med Opmærksomhed Matth. 10 og 16, 54—28. Marc. 8, 34--38. Luc. 9, 23—26, da vil Du finde, at Jesu sande Efterfølgere skulde lide disse Ting; deres Tro skulde prøves, og om de vare trofaste indtil Enden, skulde de b'ive salige og arve Livets Krone. Der gives ingen anden Vei, end den, som er lagt, og Frelseren kalder den trang, derfor er det ikkun Faa, som ville betræde den; men bliv

Du, kjære Læser, iblandt disse Faa, som vil tage Korset op og efterfølge ham, og Herren den Almægtige vil give Dig Kraft til at bære det, og tilsidst skal Du komme, hvor han er. „Den, som seirer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Throne, ligesom og jeg haver seiret og sidder hos min Fader paa hans Throne." See Joh. Aab. 1 C. 5 og 6 V. — 2 C. 7, 10, 11, 17, 26, 27 og 28 V. — 3 C. 5, 12 og 21 V.

Kjendetegnene paa Christi Rige og Kirke ere, at Lovene, Embedsmændene og Anordningerne ere de samme, som han indstiftede og indsatte; i modsat Fald er det ikke hans Kirke, hvormeget Menneskene end kalde deres Kirkesamfund efter hans Navn. Han fordrede Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, hvorefter den Hellig Aands Gave meddeeltes dem ved Hænders Paalæggelse, og da vare de forpligtede til at begynde et nyt og helligt Levnet. Saalænge som de vedbleve deri og bevarede Aanden, havde de Ret til at nyde Nadveren til Ihukommelse om Frelseren, (1 Corinth. 11, 23.) men naar de ved et forargeligt Levnet gjorde sig uværdige til Samfund med Kirken, og ikke efter tilbørlig Formaning omvendte sig, bleve de udelukte.

Disse Læresætninger have Menneskene forandret, og istedetfor Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, og Hænders Paalæggelse for den Hellig Aands Gave, og Nadverens Nydelse til Ihukommelse om Frelseren have de indført Barnedaab, Confirmation og Altergang til Syndernes Forladelse, hvilken meddeles Alle, hvor ugudelige de end ere. Man har altsaa afskaffet Christi Lære og indsat Menneskebud, udgivet dem for ægte og tvunget Menneskene ved Hjælp af den verdslige Lovs Arm til idetmindste udvortes at følge de selvgjorte Skikke; men Jesus siger: „De dyrke mig forgjæves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskers Bud; og Johannes siger: „Den, som afviger, og ikke bliver i Christi Lærdom, har ikke Gud."

Christi indsatte i sin Kirke Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere (Ephes. 4, 11. — 1 Cor. 12, 28.), som alle vare nødvendige til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedernes Forvaltning, til Christi Legemes (d. e. hans Kirkes Opbyggelse, og han kaldte og udvalgte sine Disciple uden at tage Hensyn til om de vare Lærde eller Ulærde, og gav dem Myndighed til at være hans Tjenere, og lovede dem, at de skulde veiledes af den Hellig Aand ind i al Sandhed; og desuden sendte han dem Befalinger ved Engle, gav dem Aabenbarelser, Syner og Drømme.

Christus grundlagde kun een Kirke, som ikke var en „Stats-Kirke," opretholdt ved verdslig Magt og Tvang, men dens fortrydnte Læresætninger annammedes frivilligen og dens Medlemmer vare eet Legeme, besjælede af een Aand, havde een Herre, een Tro, een Daab, og kjendes paa den indbyrdes Enighed og Kjærlighed.

Menneskene have oprettet mange Kirkesamfund, hvoraf de fleste som Statskirker ere opretholdte ved verdslig Magt og Politiforordninger, og som kjendes paa deres indbyrdes Uenighed, Ukjærlighed, Forvirring og Samvittighedstvang, og hvis Indførelse og Opretholdelse har kostet Strømme af Blod, og som i deres Skjød gjemme al Slags Ugudelighed, Laste-

fuldhed og Elendighed, under Navnet Christendom og Christenhed. Det var just denne forvendtede Tingenes Tilstand, som Herren viste sin Tjener Johannes i et Syn paa Oen Pathmos, under Billedet af den store Skjøge paa et skarlagenfarvet Dyr; og hun gav alle Nationer at drikke af sit Horeries giftige Viin; og paa hendes Pande var skrevet et Navn: Babylon den store, en Moder til Skjøger og Vederstyggeligheder paa Jorden. Denne Magt, saa klarligen beskrevet i Aabenbaringens 17, 18 og 19 Capitel, skulde herske i et vist Tidsrum, men ødelægges i de sidste Dage ved Herrens retfærdige Straffedomme. Forinden skulde en Engel bringe det evige Evangelium, der skulde forkyndes for alle dem, der boe paa Jorden.

Derfor, ligesom Herren i forrige Dage talte til Fædrene Noah, Abraham, Moses og andre retfærdige Mænd, og i Tidens Midte sendte sin Søn den eenbaarne, saaledes har han i disse sidste Dage opreist en Prophet ved Navn Joseph Smith, til hvem han sendte sine Engle, og ved hvem han har aabenbaret sin Villie, kundgjort sit Evangelium, gjengivet det sande Præstedømme, grundlagt sit Rige og opreist et Banner for Nationerne at samles under.

Israels Gud, kjære Læser, har saaledes begyndt det **store og forunderlige Værk,** omtalt i Esaias 29, 14. og i Daniel 2, 44.; og Du opfordres nu til at troe, omvende Dig og lade Dig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, paa det Du maa erholde den herlige Naadegave, den Hellig Aand, ved Haandspaalæggelse af dem, som ere sendte af Gud. Og for at Du selv kan randsage, give vi her en kort Fremstilling af

De Sidste-Dages Helliges Tro og Lærdomme

med bibelske Henviisninger.

Vi troe paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesum Christum, og paa den Hellig Aand.

Gud: 1 Moseb. 1, 26. 27.; 17, 1.; 2 Mosеb. 33, 22. 23.; 4 Mosеb. 12, 8.; 5 Mosеb. 9, 10.; Psalm. 9, 4.

Jesus Christus: Hebr. 1, 2—5.; Colos. 1, 15. 16.; 2, 9.; Rom. 1, 3. 4.; Sach. 14, 3—4.; Ap. Gj. 1, 11.; Joh. 6, 38.; Esaias 9, 6.

Den Hellig Aand: 1 Corinth. 2, 10.; Joh. 14, 26.; 15, 26.; Ap. Gj. 2, 17. 38. 39.

Vi troe, at Menneskene ville blive straffede for deres egne Synder, og ikke for Adams Overtrædelse.

Mennesket straffes for virkelig Synd: Ap. Gj. 17, 31.; Matth. 25, 46.; Joh. 5, 28. 29.; Aab. 20, 12. 13.

Vi troe, at formedelst Christi Forsoning alle Mennesker kunne blive frelste ved at adlyde Evangeliets Love og Ordinancer.

Christi Forsoning: 1 Corinth. 15, 20—23.; Rom. 5, 12—19.; 1 Joh. 1, 7—10.; Marc. 15, 15. 16.; 1 Timoth. 2, 6.

Vi troe, at disse Ordinancer ere:

1) Tro paa den Herre Jesum Christum, 2) Omvendelse, 3) Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse, 4) Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave, 5) Herrens Nadvere.

Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse: Joh. 3, 14- 18.; Luc. 24, 47.; Rom. 1, 16. 17.; 10, 14.; Jacob 2, 1.; 14—20.; Marc. 16, 16.; Joh. 3, 5.; Ap. Gj. 2, 38.; 8, 12—17.; 9, 18.; 19, 1—6.; Matth. 3, 13—17.; Hebr. 6, 1. 2.; Galat. 3, 27.; Colos. 2, 12.; Petr. 3, 21.

Herrens Nadvere: Matth. 26, 26—29.; Ap. Gj. 2, 46.; 20, 7.; 1 Corinth. 11, 23—34.

Vi troe, at Mænd maae kaldes af Gud ved Inspiration og ordineres ved Haandspaalæggelse af dem, som ere retteligen bemyndigede til at prædike Evangeliet og forrette sammes Ordinancer.

Kaldte af Gud: Hebr. 5, 1. 10.; 3, 1—2.; 2 Moseb. 28, 1.; Rom. 10, 14. 15.; Marc. 3, 14.; Joh. 15, 16.; 17, 18.; Ap. Gj. 13, 1—3.; 14, 23.; 1 Timoth. 2, 7.; 4, 14.; 2 Timoth. 1, 6.; Aab. 1, 6.; 20, 6.; Malach. 3, 1—6.; Galat. 1, 8.

Vi troe paa den samme Organisation, som fandt Sted i den oprindelige Kirke, nemlig: Apostler, Propheter, Hyrder, Lærere, Evangelister, osv.

Organisation: 1 Corinth. 12.; Ephesf. 4, 11—16.; 2, 19—24.; 3, 5.; Ap. Gj. 13, 1.

Vi troe paa det evige Evangeliums Kræfter og Gaver, nemlig: Tro, Bedømmelse af Aander, Prophetie, Aabenbaring, Syner, Helbredelse, Tungemaal og Udlæggelse af Tungemaal, Menneskekjærlighed, broderlig Kjærlighed, osv.

Aandelige Gaver: Marc. 16, 17—20.; 1 Corinth. 12.; 14, 1.; Jacob 5, 13—15.; 1 Thess. 5, 19—20.; Joh. 14, 12.; Ap. Gj. 2, 17. 18.; 21, 4. 9. 10.

Vi troe paa Guds Ord, nedskrevet i Bibelen; vi troe ogsaa paa Guds Ord, nedskrevet i Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog og alle andre gode Bøger.

Mormons Bog: Joh. 21, 25.; 10, 16.; Ap. Gj. 17, 26. 27.; Aab. 20, 12.; Hoseas 8, 12.; Ezech. 37, 15—38.; Esaias 29, 11—24.; Psalm. 85, 11. 12.

Vi troe alt det, som Gud har aabenbaret, alt det, som han nu aabenbarer, og vi troe, at han endnu vil aabenbare flere store og vigtige Ting, henhørende til Guds Rige og Messiæ anden Tilkommelse.

Aabenbaringer angaaende de sidste Dage: Es. 28, 10—13.; 10.; 11.; Ap. Gj. 2, 17.; Malach. 3, 1—4.; 4.; Ezech. 20, 33—38.; Matth. 24, 30. 31.; Aab. 14, 6.; Joel 3, 1—5.; Sach. 14.; Dan. 2, 44.; Ephes. 1, 10.

Vi troe paa den virkelige Indsamling af Israel, og paa Gjenbringelsen af de 10 Stammer, at Zion vil blive grundlagt paa det vestlige Fastland (Amerika), at Christus vil regjere personligen paa Jorden eet tusinde Aar, og at Jorden vil vorde fornyet og faae den paradisiske Herlighed.

Indsamlingen: Jerem. 30.; 31.; 33, 3—8.; 3, 6—19.; Ezech. 20, 33—38.; 37, 19—22.; 38.; 39.; Esaias 49, 22—26.; 11, 10—16.; 2, 2.; 43, 5—9.; Sach. 10, 6—12.; 14.; Psalm. 1, 5.; Aab. 18, 4.

Zion: Psalm. 102, 13—22.; 48.; Joel 3, 5. 31—36.; Micha 4.; Esaias 62.; 51, 3—11.; 18.; 60.; 2 Petr. 3, 7—13.

Vi troe paa den virkelige Opstandelse af Legemet, og at de Døde i Christo skulle opstaae først, og at Resten af de Døde ikke ville blive levende igjen førend de tusinde Aar ere fuldendte.

Christi anden Tilkommelse: 1 Thess. 1, 10.; Juda 1, 14. 15.; 2 Thess. 1, 7—10.; Aab. 5, 9. 10.; 20.; Sach. 14, 4.; Ap. Gj. 1, 11.; 3, 20. 2.; Malach. 3, 1—3.; 4.; Matth. 24, 30—51.

Første og anden Opstandelse: 1 Thess. 4, 14—18.; 2 Thess. 2, 1.; Esaias 26, 19—21.; Ezech. 37, 1—14.; Dan. 12, 1—3.; Hoseas 13, 14.; Matth. 27, 52. 53.; Joh. 5, 25—29.; Ap: Gj. 24, 14, 15.; Rom. 6, 5.; 8, 22. 23.; 1 Corinth. 15.; Philip. 13, 20. 21.; Aab. 14, 13.; 20, 4—6 og 12—15.; Job. 14. 23—27.

Vi fordre den Rettighed, uforstyrret at dyrke Gud den Almægtige, overeensstemmende med vor egen Samvittigheds Bydende, og indrømme alle Mennesker den samme Rettighed, lad dem tilbede hvorledes og hvor de behage.

Vi troe, at det er rigtigt at være underdanig under Konger, Dronninger, Præsidenter, Regenter og Øvrighedspersoner, og at adlyde, ære og opretholde alle gode Love, som ere tilbedste for det menneskelige Samfund.

Vi troe, at Enhver bør være retskaffen, sanddru, kydsk, maadeholden, velgjørende, dydig, oprigtig og gjørende vel imod Alle. I Sandhed, vi kunne sige med Paulus, at vi „troe Alt;" vi „haabe Alt;" vi have udstaaet Meget, og vi haabe med Guds Hjælp at blive istand til at „udholde Alt" for vor hellige Religions Skyld. Vi efterträgte Alt, som er dydigt, elskværdigt, priisværdigt, og som tales godt om, idet vi see hen til „Belønningen."

Hvilke vare altsaa de første Grundsætninger i Evangeliet, som lærtes af Jesus og hans Apostler?

1) Tro paa den Herre Jesum Christum;

2) Omvendelse eller et forbedret Levnet og en Tilbagevenden til Gud;

3) Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse;

4) Haandspaalæggelse af dem, som ere bemyndigede af Gud, for den Hellig Aands Gave.

Saalænge som disse Grundsætninger opretholdtes og efterlevedes i deres Reenhed, fandtes de aandelige Naadegaver i Kirken, men efterhaanden som Lovene overtraadtes, Stiftene forvendtes og den evige Pagt brødes, aftog de aandelige Naadegaver, Mørket indtrængte, og Splid, Tvedragt og Partier opstode, og **Frafaldet,** med dets gruelige Følger har viist Rigtigheden af de inspirerede Apostlers Forudsigelser; see Ap. Gj. 20, 29. 30.; 3 Thess. 2, 1—12.; 1 Timoth. 4, 1—3.; 2 Timoth. 3, 1—5.; 4, 1—4.; 2 Petr. 2, 1—3.; 3, 3—7.; Aab. 13, 1—8.; 17, 1—6 og 9—18.

Da nu Menneskene, siden det sande Præstedømme udryddedes, have været i Vildfarelse, Mørke og Uvidenhed angaaende Evangeliet og som Følge

deraf negtet Nødvendigheden af den oprindelige Organisation, og de medfølgende aandelige Naadegaver, saa er det klart, at Herren atter maatte gjengive det oprindelige Evangelium med dets Love, Kræfter og Skikke, gjenoprette det sande Præstedømme, grundlægge det Rige, som alle Propheter have vidnet om, hvis Undersaatter skulle berede sig til at modtage Messias ved hans anden og herlige Tilkommelse, da han ifølge Forjættelsen (see Luc. 1, 32. 33.) skal „sætte sig paa sin Fader Davids Throne og regjere over Jacobs Huus evindelig.“ Thi Skriften omtaler klarligen en Tid, da *alle Ting skulde gjenoprettes*, som Gud haver talet ved sine hellige Propheters Mund fra de ældste Dage af, den *Tidernes Fyldes store Husholdning* (Ephes. 1, 10.), da han vil forene Alt til Eet i Christo, *oprette en ny og evig Pagt og indsamle sit adspredte Israel og fuldkomme* alle Forjættelser, givne til Fædrene; see Ap. Gj. 3, 19—21; Hebr. 8, 8—13.; Rom. 11, 25—27.; Esaias 59, 20. 21; 60; Jerem. 31, 30—34.; 5 Moseb. 28, 1—13.; 30, 1—8.

Naar disse store Tildragelser skulde skee, kunde Menneskene umuligt vide af sig selv, med mindre Herren forkyndte det ved Aabenbaring og opreiste en Prophet og bemyndigede ham til at ordinere og udsende Andre med Fuldmagt til at forkynde Rigets Evangelium, advare Nationerne og indsamle Israel. Vi bære, altsaa Vidnesbyrd om disse Ting; thi, hvorledes skulle Nationerne *troe paa det, som de ikke have hørt! og hvorledes* skulle de *høre*, **uden der er Nogen, som prædiker?** *men hvorledes skal Nogen prædike*, **dersom de ikke bleve udsendte?** Altsaa kommer Troen derved, at man hører, men at man hører, skeer ved Guds Ord. Rom. 10, 14. 15. 17.

Derfor lyder det nu, som i forrige Dage: (Marc. 16, 15. 16.) „Gaaer bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen: *Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke troer, skal blive fordømt;*“ det er, de, som forkaste Evangeliet, skulle lide Guds retfærdige Dom; efterdi det er retfærdigt for Gud at gjengjælde dem Trængsel, som trænge de Hellige, men give dem, som trænges, „Ro i *den Herres Jesu Aabenbarelse af Himmelen med sin Magtes Engle* med Ildslue, naar han bringer Hævn over dem, som ikke kjende Gud, og over dem, *som ikke ere vor Herres Jesu Christi Evangelium lydige; hvilke skulle lide Straf*, **en evig Fortabelse fra Herrens Ansigt og fra hans Magtes Herlighed**, naar han kommer paa him Dag, at *herliggjøres i sine Hellige, og beundres i dem, som troe.*“ 2 Thess. 1, 5—10.

Derfor, kjære Læser! raade vi Dig til med et ydmygt Sind og under Bøn til Gud at ransage hans hellige Ord, som er samlet i Bibelen, baade det Gamle og Nye Testamente, og eenfoldigen at troe det, saaledes som Herren har talet, og lad Dig ikke indbilde, at det skal tages i en anden Betydning, som tilintetgjør Meningen af Guds Ord. Og naar Du troer Bibelens Indhold, da bliver det ikke vanskeligt for Dig at troe, at „Mormons Bog“ er Guds Ord, givet til en Green af Josephs Huus, som efter Guds Foranstaltning udvandrede til Amerikas Land 600 Aar før Christi Fødsel, blev der et mægtigt Folk iblandt hvilke Herren opreiste Propheter, ligesom blandt Israel i Asien, tilkjendegav dem sin Villie, og Christus aabenbarede sig ogsaa for dette

Folk, efter at han havde fuldendt sin Gjerning i Asien, forkyndte dem sit Evangelium, udvalgte Apostler, grundlagde sin Kirke, og ogsaa de nød de aandelige Velsignelser, saalænge de bevarede sig i Troen, men da de faldt fra, bleve de ødelagte af Herrens Vrede, undtagen nogle faa Levninger, der nu leve paa Amerikas Land, under Navn af Indianere. „Mormons Bog" er Amerikas Oldtidshistorie og giver tilkjende, at Zion — det nye Jerusalem — skal opbygges der, og vorde Indsamlingsstedet for Guds Børn i de sidste Dage, ligesom det gamle Jerusalem vil gjenoprettes i Palæstina, og blive Indsamlingsstedet for det gamle Pagtens Folk — Jøderne; thi „i **Zion** og **Jerusalem** skal der være Raad til at undkomne." Joel 3, 5. Thi Loven skal udgaae fra Zion, og Herrens Ord fra Jerusalem. Esais 2,3.; Micha 4, 1. 2., og Herren skal bye i **Zion**. Psalm. 9, 12.; 50, 2.; 76, 2. 3.; 84; 87; 99, 1. 2.; 102, 17.; 132, 13 og 14—17.; Esaias 24, 23.; 59, 20.; Joel 3, 21—26; Sach. 2, 14.; Psalm. 48.

Bøger og Skrifter, som faaes tilkjøbs i Skandinaviens Stjernes Contoir, og i de Sidste-Dages Helliges Forsamlinger.

Mormons Bog	1	Rd.	1	Mk.	„	Sk.
Pagtens Bog	1	-	„	-	„	-
Det celestiale Ægteskab	„	-	4	-	8	-
Evangeliets sande Grundsætninger . .	„	-	4	-	„	-
Advarsels Røst	„	-	3	-	4	-
Psalmebog	„	-	3	-	4	-
Sandheds Røst	„	-	„	-	6	-
Mormons Bogs guddommelige Troværdighed, 6 Hefter a 12 ß. . .	„	-	4	-	8	-
Spørgsmaal om Joseph Smith var sendt af Gud	„	-	„	-	10	-
Mærkværdige Syner	„	-	„	-	8	-
Patriarkalsk Orden	„	-	„	-	8	-
Er Mormonismen en Vranglære? . .	„	-	„	-	12	-
Ægteskab og Sæder i Utah	„	-	„	-	6	-
Israels Indsamling og Zions Forløsning	„	-	„	-	6	-
Indbydelse til Guds Rige, og de Sidste Dages Helliges Tro og Lærdomme	„	-	„	-	4	-
„Skandinaviens Stjerne" udkommer d. 1ste og 15de i hver Maaned og hvert Nummer faaes for . . .	„	-	„	-	6	-

„Den, som fordømmer Noget, før han undersøger det, er ikke viis." Salomon.
„Prøver Alt, og beholder det Gode." Paulus.

„Og nu siger jeg Eder: Holder Eder fra (at forfølge) disse Mennesker, og lader dem fare; thi dersom dette Raad, eller dette Værk er af Menneskene, bliver det forstyrret; men er det af Gud, kunne I ikke forstyrre det. Lader Eder dog ikke befinde, som de, der endog ville stride mod Gud." Gamaliel. Ap. Gj. 5, 38. 39.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.
4de Oplag.
1859.